

Berda József verse

Utószó egy műtéthez

*Mikor e sötétebeborult világ
elaléltan fetreng önmaga gyilkos
tőreitől; te áradó fényben gyógyító
sebet vágtaal esendő testemen s mindezt
oly néma alázattal mivelled e lélekölő
korban, hogy felderengtem a fájdalomban is:
íme: mily tiszta ember végzi a szertartást itt a
műtőasztalon, a szellem bölcs műhelyében,
melyet szegény a szó dicsérni, — csak hömpölygő
áradását érzed a lélek kimondhatatlan mélyén!
... Ó, barátom, hidd el, ez az igazabb hősiesség;
az, amely menti, mit menteni méltó! Ez a tisztes
emberi forrongás csupán! Ahogy a nemesebb
gyümölcsfát ápolja a jó gazda, úgy bántál
te is betegeddel, ki gyarló örömök boldog
énekesének vallja magát. — —
Ó, élni! élni! tisztán élni csak azért,
mi örökebb! Ezt láttam — éreztem én, mikor
a kezéd láttam a csillogó, gyógyító késsel,
melyet Isten keze vezetett egyedül s melyért
egy méltó jutalom van csak: a kicsorduló
szeretet, mely áldja hivatásod, — a többi
már hiú erőlködés, mit eltemet
a süket sötétség.*

✦